

Hengivenhed, siden de første Gang mødtes ved Datterens Sygeseng. Straks den paafølgende Søndag gik hun efter Gudstjenesten hen til ham udenfor Kirken og bad ham om ved Lejlighed at forny sit Besøg hos hende „for at træffe gode Venner, der meget ønskede at tale med ham“. Hr. Hansted havde straks og med Glæde modtaget hendes Indbydelse; og da hun i Forvejen havde sikret sig Væver Hansens og et Par andre af Byens ledende Mænds Nærværelse, kom det saaledes endelig til en alvorlig Menings-Udveksling mellem Kapellanen og Menigheden.

I Anledning af disse Hr. Hansteds gentagne Besøg i Anders Jørgens Hus havde Hansines Veninder ofte drillet hende med Kapellanen, til hvem hun efter deres Paastand skulde have baaret en hemmelig Kærlighed fra den allerførste Gang, hun saa ham. Rigtignok protesterede hun selv ivrigt, ja med Vrede mod Beskyldningen, og det saa ud, som om det var for yderligere at bevise sin Uskyld, at hun netop idag — i Modsætning til de fleste andre af Forsamlingens unge Piger — havde ført sig en ganske tarvelig, mørkegrøn Hvergarmskjole uden mindste Pynt eller Besætning.

Alligevel saa hun godt ud; — det var ikke for ingenting, at man regnede hende blandt Byens smukke Piger, skønt der herskede et lille Misforhold mellem den øverste Del af Ansigtet med de mørke, sammengroede Bryn over de dybtliggende, alvorlige Øjne og Underansigtets barnligt uudviklede Form. Hun sad nu der men sin næsten unaturligt strunke Holdning, der gav hendes lille sluttede Skikkelse et Præg af Selvsikkerhed og Kraft, og hverken deltog i eller paahørte den livlige Snak, der førtes mellem Kvinderne i hendes Nærhed. Denne Mangel paa Deltagelse for, hvad der foregik omkring hende, var saa gammel hos hende, at den ikke længer vakte Forundring hos nogen. Allerede mens hun var Barn, havde man moret sig over den pudsig mutte Mine, hvormed hun besvarede enhver